

Copyright © 2005 Deborah Gonzales

Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Ilustrația copertei: Chris Coccoza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O noapte cu un prinț
Sabrina Jeffries

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

O noapte cu un prinț / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3282-1

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

O noapte cu un prinț

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

Capitolul 1

Londra, toamna anului 1815

Când îmi aleg iubitul, mă asigur că amândoi suntem de acord cu condițiile legăturii amoroase, ca mai târziu să nu apară reproșuri.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Uneori, să ai frați vitregi putea fi o adevărată bătaie de cap.

Gavin Byrne se uită urât la amândoi. Cel mai mic – Alexander Black, contele de Iversley – era singurul dintre ei a cărui mamă aşteptase până când el devenise adult ca să îi spună că adevăratul lui tată era Printul de Wales. Următorul era Marcus North, vicontele de Draker, ale cărui constituție masivă și trecut scandalos încă determinau societatea să îl numească vicontele Dragon. Draker îl cunoștea pe tatăl lor de o viață întreagă și nu considera că acesta era un lucru bun.

Erau chiar în biroul lui Draker, cel care se afla în spatele întregii nebunii.

– Ce să fac? se răstăi Gavin.

Draker și Iversley schimbară o privire între ei.

– Poate că fratele nostru mai mare nu mai aude bine.

Iversley chicotii.

– Poate, acum că a ajuns la vârstă senectuții.

Gavin dădu ochii peste cap.

– Puișorilor, aş putea să vă pun pielea pe băt cu mâna legată la spate. Iar dacă aveți impresia că răndindu-mi orgoliul o să mă determină să fac asta, probabil ati uitat cu cine aveți de-a face. Eu manipulam oameni când voi vă jucați cu vaporasele. Gavin se gândi că ar fi trebuit să intre la bănuieri când Draker îl rugase să vină mai devreme la cină. Își alese un trabuc din cutia din lemn de stejar

de pe biroul fratelui său și continuă: *Și, oricum, de ce Dumnezeu i-aș face o favoare lui Prinny?*¹

– Pentru recompensă, firește, răspunse Draker. Prinny îți oferă un titlu de baron.

Ignorându-și pulsul accelerat, Gavin își aprinse trabucul. Titlul nu putea să compenseze primii douăzeci de ani din viața lui, în care fusese numit pe față Gavin Bastardul, și nici ultimii cincisprezece, în care fusese numit aşa pe la spate. Nu putea să șteargă stigmatul de a fi bastardul nerecunoscut al lui Prinny. În plus, avea deja tot ce îi trebuia. Clubul lui de gentlemen îl făcuse peste măsură de bogat, nu ducea niciodată lipsă de o femeie în pat, iar toți prietenii lui erau viconți, conți și duci.

Sigur, prietenii aceia nu erau dintre cei mai statornici, ci păreau interesați mai curând de inteligență decât de bunăstarea lui. Și poate că uneori Gavin era teribil de conștient de linia invizibilă a nelegitimății care îl despărțea de ei, în ciuda săngelui lui regal. Dar toate acelea nu însemnau nimic pentru el.

– Și de ce mi-ar păsa mie de un titlu de baron?

– Dacă nu-ți pasă de binele tău, spuse Iversley, atunci gândește-te la copiii pe care o să-i ai. Primul tău fiu legitim o să-ți moștenească titlul.

Gavin pufni.

– Âsta nu este un imbold. N-am de gând să mă însor ori să produc vreun „fiu legitim“. Cu ceva noroc, n-o să am copii deloc.

– Atunci gândește-te la altceva. Draker îl privi cu atenție. Titlurile sunt acordate în parlament de rege în persoană. Nu o să mai ai niciodată ocazia de a-l face pe Prinny să confirme că ești fiul lui.

Acum chiar căzu pe gânduri. Ideea ca Prinny să fie obligat public să îi ofere un titlu bastardului pe care îl renegase ani întregi era foarte tentantă. Chiar dacă era doar o fărâmă din ce îi dorea el aceluia om.

– El a fost de acord cu asta?

– Da, spuse Draker.

Gavin își mușcă trabucul.

– Asta nu înseamnă că nu poate să se răzgândească.

– Nu o s-o facă, insistă Iversley.

– A mai făcut-o.

Frații lui știau ce îi făcuse Prinny mamei lui Gavin.

¹ Regele George al IV-lea al Regatului Unit (n.tr.)

– O să mă asigur eu că se ține de cuvânt, spuse Draker.

– Ah, da, replică Gavin sec. Acum, că tu și părintele nostru ati devenit prieteni, crezi că ai ceva influență asupra lui.

Draker pufni.

– N-o să fim niciodată prieteni, dar, în apărarea lui, pot spune că a început să-și regrete faptele din trecut. Așa că am o oarecare influență asupra lui.

Gavin clătină din cap.

– Jur că tu și Iversley v-ați înmuiat rău! De când v-ați așezat la casa voastră, cu soțile voastre drăguțe, vedetă lumea print-o perdea de aiureli sentimentale.

Auzind cum i se strecura invidia în propria voce, Gavin o înăbușî fără milă. Nu invidia căsniciile fericite ale fraților lui. Îi plăcea viața pe care o ducea – să fie pe picioarele lui, să aibă legături simple, lipsite de amenințări, cu femei măritate, care apelau uneori la el pentru câteva ore de nebunie. Mai presus de toate, îi plăcea să fie singur și fără obligații.

O încruntare îi întunecă fruntea.

– Deci ce trebuie să fac pentru a câștiga recompensa asta dubioasă?

Iversley se relaxă.

– Chiar nu e mare lucru. Să-l convingi pe Lord Stokely să invite o anumită văduvă la petrecerea pe care o organizează în fiecare an pentru prietenii lui de la jocurile de noroc.

– De unde știi asta? întrebă Gavin.

– Prinny are iscoadele lui, interveni Draker.

Gavin scutură scrumul trabucului în mica scrumieră pe care Draker o ținea special acolo.

– Să înțeleg că femeia este una dintre ele? Sau una dintre amantele lui?

Iversley clătină din cap.

– Sigur nu este amanta lui Prinny. Și, din moment ce am cunoscut-o, bănuiesc că nu este nici iscoadă.

– Stokely este foarte atent în privința oaspeților. Trebuie să fie experți la whist și să nu aibă scrupule când vine vorba de desfrânare, ca să nu mai vorbesc de discreție. Ea este?

Draker rămase nemîscat.

– Sunt convins că poate fi discretă în situația de față. Bănuiesc că poate pretinde că nu are scrupule când vine vorba de desfrânare, dar n-am nici cea mai vagă idee dacă Lady Haversham este bună la...

— Stai o clipă... Marchiza de Haversham? Pe ea vrei să o invite Stokely? Ești nebun?

Vorbele lui părură să-l ia prin surprindere pe Draker.

— Nu este tipul tău clasic de marchiză, spuse el defensiv.

— Este fiica generalului Lyon.

— Probabil din cauza asta afurisita aproape că mi-a zburat creierii anul trecut, spuse Gavin.

Draker îl privi nedumerit.

— V-ați cunoscut?

— Dacă poți să numești asta a te cunoaște. În mintea lui Gavin se trezi amintirea unei femei micuțe, cu părul negru tăciune și o pușcă foarte mare. M-am dus la moșia lor să-i spun soțului ei despre datoria care tot creștea la Lebăda Albastră, iar ea mi-a făcut o gaură în cabrioletă. Ca să nu mai vorbesc de pălăria mea!

Iversley își înăbuși un hohot de râs.

— Adică nu te-a plăcut la prima vedere, aşa cum fac toate celelalte doamne din înalta societate?

Gavin își arcui o sprânceană.

— Se pare că prea buna Lady Haversham nu era de acord cu pasiunea soțului pentru jocurile de noroc. Își încărca din nou pușca atunci când însuși Haversham a ieșit din casă și a convins-o să intre. Altfel, probabil că acum îmi lipsea o parte esențială din corp. El clătină din cap. Scorpia nu s-ar încadra niciodată în peisaj la Stokely, nici măcar dacă ar invita-o. Este lăptea că se opune jocurilor de noroc și, probabil, desfrâñării. Gavin se încruntă. Presupun că nu v-a povestit despre catastrofala noastră primă întâlnire.

— Nu, recunoscu Draker. Iar dacă a fost catastrofală, de ce a ales numele tău din lista cu invitați de care a făcut rost Prinny?

— Probabil vrea să se apropie atât cât să nu mai rateze de data asta, răspunse Gavin. Acum, că Haversham a murit, regleză conturile vechi. Apropo, cum a murit? Tot ea l-a împușcat?

— Nicidcum.

— Ei bine, nu eu l-am ucis, dacă despre asta este vorba. Și-a achitat toate datoriile înainte să moară, aşa că nu aveam nici un motiv să-l văd mort.

— Ea știe asta. În plus, el a murit din cauza unei căzături de pe cal. Draker își mai turnă niște coniac. Și felul în care a murit nu are legătură cu ce discutăm noi aici.

— Dar nu știi ce altceva are legătură, observă Gavin.

— Prinny nu vrea să spună, aşa că trebuie să o întrebă direct pe ea. Cu o privire şireată, adăugă: Dacă nu cumva te sperie prea tare femeia ca să mai vorbeşti cu ea.

Gavin pufni. Încă o încercare de a-l convinge zgândărindu-i orgoliul. Draker nu învățase deja că el vedea dincolo de asemenea trucuri?

— O să-o las să-și spună versiunea de poveste. Dar ar face bine să fie neînarmată la întâlnire.

Iversley schiță un zâmbet spre Draker.

— Ce zici, Draker? Te duci tu să o chemi pe Lady Haversham, sau merg eu?

— Este aici? murmură Gavin. V-ați pierdut mințile? Ai lăsat-o să intre în casa ta, în preajma soției și a fiului tău? Ți-ai blocat armele de foc înainte?

Draker se încruntă.

— Trebuia să punem la cale o întâlnire între voi doi pe care nimeni să nu o considere suspectă, aşa că sunteți amândoi aici, invitați la cină. Dar nu se poate să fie atât de rea precum spui. Femeia pare amabilă, dacă nu un pic... Ei bine...

— Nebună?

— Directă.

— Dacă aşa numești tu asta, mormăi Gavin. Bine, du-te și adu femeia. După ce aud de ce vrea să mă atragă în planul asta, o să mă gândesc la propunerea ta.

Draker încuvia întă din cap și părăsi încăperea alături de Iversley. Nu trecu nici un minut, când Lady Haversham intră în încăpere. De aproape, era mai frumoasă decât și-o amintea, în ciuda îngrozitoarelor haine de doliu și a coafurii dezlânate. Și părea extrem de feroce pentru o femeie care îi ajungea doar până la bărbie – o arțagoasă minionă, cu ochi verzi și un nas obraznic.

El își stinse trabucul, deși nu știa de ce se deranja. În ciuda titlului ei, Lady Haversham nu era o lady. Era un soldat în fuste.

— Bună seara, domnule Byrne.

Îi întinse mâna în mănușa neagră la fel de îndrăzneață ca un bărbat. Gavin o apucă strâns, apoi dintr-o mișcare bruscă, o întoarse pe loc și o prinse de mijloc cu un braț ca să o țină nemîșcată din spate, în timp ce cu cealaltă cercetă rochia de stofă scrobită. Ea începu să se zvârcolească.

— Ce naiba...

– Stai liniștită, mormăi el. Mă asigur că n-ai furișat nici un pistol prin nici un buzunar.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! mormăi ea, dar nu se mai împotrivi. După ce îndură o clipă umilință de a fi atinsă de mâinile lui, ea adăugă răstăt: Pistolul meu este în săculeț, care se află în salonul lui Lord Draker. În regulă?

Femeia era un arsenal mergător.

– În regulă.

Îi dădu drumul nu pentru că ea îi răspunse, ci pentru că plimbarea mâinilor lui peste trupul minion, dar surprinzător de feminin îl excită într-un mod pervers. Totuși, nu își dorea ca ea să își dea seama. Femeia era în stare să-l împuște în bărbătie pentru o asemenea impertinență. Se întoarse cu fața spre el și își încrucișă mâinile la piept.

– Deci o să mă ajută?

Mai mult decât scurt și la obiect.

– De ce eu? îi dădu el replica. Ultima dată când ne-am întâlnit, n-ai fost deosebit de impresionată de referințele mele.

Un surâs îi atinse ușor buzele.

– Vrei să spui că aproape am făcut o gaură în referințele tale. Bănuiesc că ar trebui să-ți cer iertare pentru asta.

– Ar fi un început bun.

Ea își ridică bâribia.

– Încercam doar să-l salvez pe Philip de la o ruină sigură.

– Ruină! Soțul tău și-a plătit datoria cu destulă ușurință.

Chipul ei fu cuprins de o tristețe ostenită.

– Da, aşa a făcut. A făcut rost de bani vânzându-i lui Lord Stokely un bun ce apartinează familiei mele.

Dintr-odată, lucrurile începuseră să aibă mai mult sens.

– Aceasta e motivul pentru care vrei o invitație la Stokely. Ca să recuperezi ce-ți apartinează. Sau, mai exact, să furi ce-ți apartinează.

– Dacă aş putea să răscumpăr ce-mi aparțină, aş face-o. Dar Lord Stokely nu vrea să vândă.

– L-ai întrebat?

– Maiestatea Sa a făcut-o. Când Gavin făcu ochii mici, ea adăugă în grabă: În numele familiei mele, desigur.

Nicidecum. Prinny nu avea nici un strop de spirit filantropic în vene. Indiferent ce era bunul ei, era limpede că Prinny avea un interes serios. Altfel, nu i-ar fi oferit niciodată lui Gavin un titlu de baron ca să ajute la recuperarea acelui bun.

– Cum pot să fiu sigur că bunul acela se află pe moșia lui Stokely? Are o casă în oraș. Ar putea chiar să dețină o anume vistierie la vreo bancă.

– N-ar permite niciodată ca lucrul acesta să fie păstrat atât de departe de el. În plus, în casa de la oraș lucrează doar vreo doi servitori; ar fi prea ușor să pătrunzi înăuntru. N-ar risca atât de mult.

– Și totuși, crezi că ar risca să te invite să participe la petrecerea lui, știind că are ceva ce tu îți dorești, iar el nu vrea să vândă.

– Nu știe că am aflat că el deține acest bun.

– Poftim?

– Soțul meu i-a spus lui Lord Stokely că l-a primit de la *papa*, dar, de fapt, *papa* mi l-a dat mie, iar Philip l-a furat fără știrea mea. Mi-am dat seama că a dispărut când Lord Stokely i-a scris Maiestății Sale despre asta, iar printul m-a chemat la Londra.

– De ce Dumnezeu i-ar scrie Stokely Maiestății Sale?

Ea clipi nedumerită, de parcă își dăduse seama că spusesese prea multe.

– N-n-am nici cea mai vagă idee.

Ce mincinoasă! Pentru moment, avea să lase lucrurile aşa.

– Și în ce măsură mă privește pe mine situația asta încurcată? Ea își arcui grăitor o sprâncenă.

– Ah, ai decis că ar trebui să te ajut să furi ce-ți aparțină pentru că soțul tău a vândut acel bun ca să-și achite datoria față de mine.

– Dacă n-ar fi pariat cu tine...

– Ar fi pariat cu altcineva. Slăbiciunea răposatului tău soț pentru jocurile de cărti nu este problema mea, Lady Haversham.

– Trebuia să-mi închipui că un bărbat ca tine nu are conștiință.

– Da, trebuia. Când ea îl privi încruntată, el adăugă: Oricum, este irelevant. Există o șansă absolut infimă să te pot ajuta, chiar și în situația în care aş dori să fac asta.

– Ce vrei să spui?

El râse nemilos.

– Stokely invită numai un anumit tip de persoane la petrecerea lui, iar tu nu te numeri printre ei.

– Pentru că nu pariez la jocurile de noroc.

– Pentru că nu ești un anumit tip de persoană care să parieze la jocurile de noroc. Gavin își aprinse încă un trabuc și trase adânc. Totuși, aş putea să iau în calcul posibilitatea de a recupera în locul tău ce-ți aparțină.

– Nu, spuse ea încordată. Trebuie să-l recuperez eu singură.

Ce Dumnezeu putea fi obiectul acela misterios?

— Măcar spune-mi ce vrei să furi și de ce.
Ea încremeni.

— Nu pot să fac asta. Iar dacă însiști, o să fiu nevoită să cer altciva să mă ajute.

— Bine. Totuși, dacă eu nu pot să-ți fac intrarea la petrecere, nimici altcineva nu poate.

O expresie de neîncredere sinceră se desenă pe trăsăturile ei frumoase.

— Nu ți s-a spus că o să câștigi un titlu de baron după povestea asta?

— M-am descurcat foarte bine până acum și fără titlu, așa că asta nu prea este un imbold.

— Și dacă ți-ăș spune că, dacă mă ajuți, faci un serviciu țării tale?

El râse.

— Acesta este cu atât mai puțin un imbold. Ce a făcut vreodată țara mea pentru mine pentru ca eu să fac ceva pentru ea?

Ea păru exasperată.

— Nu este mare bătaie de cap pentru tine. Trebuie doar să-l convingi pe Lord Stokely să mă invite la petrecerea lui. Spune-i că sunt partenera ta de whist.

— Te pricepi să joci whist?

Ea își împinse bărbia în față.

— Mă descurc binișor.

Femeiușca mințea din nou. Grav.

— Stokely este întotdeauna partenerul meu. Gavin trase adânc din trabuc. În plus, petrecerea lui presupune prezența unui grup scandalos. Prietenii lui te-ar șoca.

— Nu sunt atât de ușor de șocat. Nu uita, am petrecut mulți ani în afara țării! Am văzut mai multe decât o englezoaică tipică.

El putea să pună pariu că ea nu văzuse niciodată ceva asemănător petrecerii lui Stokely.

— Cu toate astea, nu se poate. Stokely invită numai jucători cu experiență și despre care știe cum joacă.

Ea se încruntă.

— Alte persoane din lista de oaspeți nu se potriveșc cu această descriere, cum ar fi căpitanul Jones.

— Este adevărat, dar amanta lui, Lady Hungate, se potrivește, motiv pentru care Lord Hungate și amanta lui vor fi acolo. Primești

o invitație la Stokely doar dacă ești un jucător serios sau iubită, soția ori amanta unui jucător serios.

Ei i se lumină chipul.

— De ce nu spui așa? Poți să-mi faci rost de invitație în calitate de amantă a ta!

El se uită lung la ea. Puțini oameni reușeau să îl uimească; impulsiva Lady Haversham o făcuse de două ori. Era cea mai inventivă invitație pe care o primise vreodată.

Și foarte ciudat, cea mai interesantă.

Îi cercetă corpul cu privirea, zăbovind pe pieptul generos și țesătura neagră care ascundea o talie subțire și un posterior voluptuos.

Când ea se înroși, el aproape că izbucni în râs. Femeia emana nevinovăție prin toți porii, așa că de ce naiba îi propunea așa ceva?

Întorcându-și privirea de la el, îi spuse:

— Te duci cu o amantă la petrecere, nu-i așa? Știi că tu și Lady Jenner...

— Nu mai este cazul. El își stinse trabucul. În prezent, mă aflu între amante. Dar nu se poate să vorbești serios.

— De ce nu? Îmi dau seama că nu sunt genul de femeie pe care o preferi în general...

— Te referi la genul de femeie care nu trage în mine?

Ea se încruntă.

— Mă refer la genul sculptural, blond, lipsit de rușine, despre care se zvonește că se agață de brațul tău la orice eveniment de societate.

— Se pare că știi mai multe despre mine decât știi eu despre tine.

— Preferințele tale pentru un anumit tip de femeie sunt bine cunoscute. Nu pot să-mi modific înălțimea sau culoarea părului ori faptul că pot să obțin ce vreau folosindu-mi creierul, nu pieptul, dar, cu puțină îndrumare, cred că aş putea să fiu o amantă destul de convingătoare.

— O să ai nevoie de mai mult decât de îndrumare. Luând-o prin surprindere, trase de voalul negru modest ascuns în corsetul rochiei. De exemplu, ar trebui să te descotorosești de bălăriile astea de haine de doliu. Nimenei n-ar crede că ies cu o femeie îmbrăcată ca un cioclu.

El îi întâlنى privirea furioasă și înverșunată.

— Presupun că o să te aștepți să-mi tai părul demodat de lung și să-l torturez în bucle prostesti...

– Nu, nimic atât de drastic. Îi plăcea părul lung și abia aștepta să îl vadă desprins. Dar ai putea să te folosești de serviciile unei servitoare ca să îți aranjezi mai bine.

Ea înțepeni.

– Am o cameristă. Doar că nu se pricepe atât de bine la aranjarea părului.

– O cameristă care nu se pricepe la aranjat părul. Firește. Își trecu degetul peste linia prea înaltă a corsetului. Corsetul plin și frumos. Bănuiesc că tot ea este responsabilă pentru rochiile tale formale.

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Pot să fac rost de rochii la modă dacă este nevoie.

Un zâmbet încrețut arcui buzele lui Gavin.

– Ah, dar poți să îmveți să-mi tolerezi atingerile senzuale?

– Sunt sigură că aş putea să joc destul de bine rolul de femeie slughnică. Cât de greu poate fi să joci rolul asta?

Zâmbetul lui dispără.

– Vrei să te prefaci că ești amanta mea?

Ea clipi nedumerită.

– Bineînțeles. Ce altceva?

Senzația de dezamăgire îl surprinse.

– Dacă ești dispusă să răști un scandal prefăcându-te că-mi ești amantă, ai putea la fel de bine să fii cu adevărat amanta mea.

Ea păru alarmată de idee.

– De ce aş vrea să fac asta?

– Din motive evidente – distractie, companie... placere. Nu este ca și cum trebuie să-ți aperi virtutea. Văduvele pot să facă tot ce vor.

Cât de departe era dispusă să meargă ca să-și recupereze „bunul”? El se aplecă și surprinse o notă din parfumul ei exotic, necunoscut, mai curând picant decât dulce. Uimito! S-ar fi așteptat ca femeieșca să se scalde în leșie. Scânteierea de femeie adevărată îl atrase și mai mult.

– Să fii amanta mea este singurul lucru care ar putea să mă convingă să te ajut, spuse el cu cele mai seducătoare șoapte.

Spre surprinderea lui, ea izbucni în râs.

– Nici măcar nu mă placi.

– Nu atunci când tragi în mine. Își trecu degetul de-a lungul măilarului ei, bucurându-se când răsuflarea ei se înteță. Dar dacă ar fi să-ți concentrez toată energia asta fioroasă ca să satisfaci un bărbat în pat...

– De parcă eu știu ceva despre asta. Îi îndepărta mâna cu alt râs, însă unul încărcat de tensiune. Sunt o femeie respectabilă, slavă Domnului!

– În general, așa sunt și amantele mele. Dar asta nu înseamnă că nu pot să nu se simtă bine în dormitor.

Amuzamentul ei dispără.

– Pot să fiu sinceră, domnule Byrne?

El își înăbușă un zâmbet.

– S-a întâmplat vreodată să nu fiu?

– Aș prefera să fiu pretinsa ta amantă. Dacă nu te superi.

– Ah, dar n-am nevoie de o pretinsă amantă. Pot să am o amantă adevărată oricând vreau.

Ea făcu ochii mici.

– Vrei să spui că nu o să mă ajuți dacă nu devin cu adevărat amanta ta?

– Exact asta spun.

Era mai puțin direct decât și-ar fi dorit. Ideea de a o face pe Lady Haversham amanta lui avea un anumit farmec.

„Ai grijă!“, se avertiză în gând. Era în regulă să o dorească, dar îi putea fi folositoare datorită aceluia bun pe care Prinny părea atât de dormic ca ea să îl recupereze. Gavin avea de gând să câștige mai mult decât un titlu de baron din toată afacerea. Nu avea să se opreasă până ce nu îl determină pe Prinny să mărturisească public nedreptatea pe care i-o făcuse mamei lui.

Nu conta că era posibil să se iște un scandal pe care Prinny nu putea să îl permită în acele vremuri. Gavin își dorea să pună lucrurile la punct. Dar avea nevoie de o pârghie pentru asta, pârghie pe care putea să i-o ofere Lady Haversham. Asta, dacă nu se lăsa ademeneit de dorința lui pentru acea femeie.

Ea scoase un oftat lung.

– Oh, bine. Presupun că, dacă este nevoie, pot să suport să stai deasupra mea și să-ți faci treaba.

Spusele ei îi atraseră atenția.

– Să stau deasupra ta și să...

– Am îndurat destul de bine cu soțul meu, aşa că vreo câteva întâlniri de genul acesta cu tine nu-mi pot face nici un rău.

Oftatul ei adânc îl alertă. Juca la cacealma, dar o făcea astfel încât să îl descurajeze. Isteață femeie!

– Ah, dacă ai împărtășit cu mine, ar fi...

– Da, da, ar fi pură fericire cu tine. Bineînțeles.